

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
РЕМОНТЪТ НА БЪДЕЩЕТО

chitanka.info

Новата ученичка беше ниска и слабичка, но класът със страх се вглеждаше в нея. Всички погледи бяха вперени в очите ѝ — кръгли като на разярена сова, излъчващи вълни от гняв, разстилащи пелена от омраза към всичко и всички...

Но тя само леко се поклони неопределено към новите си съученици и тръгна покорно към посочения от учителката чин. Момчето на него успя да се закрепил на края на седалката — нямаше как да се свие повече, опираше вече в ламперията.

Новачката се разположи внимателно, обстойно огледа класа и впи поглед в седящите на предпоследния чин Иванчо и Марийка. Момчето потрепери, момичето не посмя да шукне дори... Нещо назряваше...

Избухна още през междучасието. Новата набързо оскуба Марийка, срита Иванчо, разпери пръсти към очите на втурналите се да ги разделят съученици и те отлетяха към черната дъска, внезапно намерили много интересни неща в драсканиците по нея...

Следващия час имаше размествания по чиновете. Марийка неочаквано се озова сама на първия чин, а Иванчо зае мястото до новачката. И ни гъкнаха, ни шукнаха...

След часовете тя изпрати Иванчо до дома му. Само веднъж се обърна и измери с поглед — нейде около 10 мегатона, опитващата се да се присъедини Марийка. Вълната я залепи за фасадата на училището за около час...

А Иванчо разбра — неговата е свършена. Така и стана. Следващата седмица новачката го посрещаше сутрин, изпращаше по обяд, с поглед регулираше движенията му, някаква странна лепкавост го задържаше все около нея... Дори до тоалетната не смееше да отиде — пък и не можеше. Каквото трябва — справяше се у дома, в училище се пресече и жаждата, и гладът, и желанието за разтоварване...

Марийка страдаше, но... Но невидима стена я отблъскваше от Иванчо...

И, както е навикът, останал при жените от баба Ева и Змията насам, Марийка си намери друг обожател. А Иванчо гаснеше от любов, обаче...

Съдба...

Накрая момчето отиде при баба Айша от циганската махала. Оная, само като го видя, пребледня, та стана бял човек, веднага му

угаси не въглен, ами цял дънер, взря се в мътилката, дето клокочеше в огнището ѝ, пък каза:

— Момче, момче... И магия не може да ти помогне... Отивай в Софето, имаме там един градски, в институт някакъв работи... Кажй, че баба Айша го моли — у всевизора да погледне, да види що ти е...

Големият брат на Иванчо го откара в столицата. Намериха института, откриха градския, той пусна разни машини и, пребледнял, каза:

— Мале, мале, мале... Пак нещо е станало...

После извика свои колеги, затвориха се в една стая до машините, през прозорчето се виждаше само как ръкомахат, чертежи гледат, надвикват се. Накрая градският покани брата на Иванчо и му обясни:

— Младеж, не ни смятай за луди, но... Ние сме институт, който се занимава с времето. Не с онуй, дето го дъвчат разни дългобедри хубавици от телевизора, а времето. Открихме машина, която минава от епоха в епоха. И сега разбираме, че май е станала издънка в бъдещето. Някой е допуснал малко дете в машината, та сега трябва да оправяме поразите му...

Братът разбра бързичката — ненапрасно четеше фантастики всякакви. И затова градският му обясни лесно ставащото.

Оказа се, че Иванчо и Марийка се залюбват, след време се женят, уж са щастливи, ама... Иванчо го удря на карти и пиячка, Марийка ражда момиченце и си намира любовник. Може и в обратен ред.

Момиченцето расте, а с него и пропастта между двамата родители. Та скандали, та бой, та циркове пред махалата...

И се развеждат...

А малката дават в детски дом, но...

С две думи — момиченцето също го ударило на четене на фантастики разни. И се напънало, та изобретило машина на времето. С която се върнало назад. Записало се в класа на Иванчо и Марийка. Да ги раздели.

Знае, че това означава едно важно нещо — няма да се роди. Обаче, то било за предпочитане пред туй, което го очаквало...

— И сега? — рече братът на Иванчо.

— Амиии... Времевата полиция вече го е открила, иззела машината, но... Натам думата ще я имат Иванчо и Марийка...

Поговориха с двамата, обясниха им нещата... Иванчо се закле повече карти и пиене да не пипне, Марийка тържествено обеща да не поглежда чужд мъж...

Викате си — сега всичко е наред, щастливи са, дъщерята е доволна...

Ами!

Изобщо ни се влюбиха, ни се ожениха...

Че кому е нужно познато бъдеще? Да знаеш кога с коя ще се запознаеш, какво ще стане, как ще бъде?

Скука...

Щастлива скука...

Ама скука...

А Иванчо и Марийка...

Но това е друга история...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.